

Bestemmelser, hvorunder offentlig Paatale skal finde Sted. For at imødekomme Indvendinger, der i det andet Ting ere blevne fremsatte, er det dernæst i § 2 blevet bestemt, at hvis der under Undersøgelsen af en Sag, som altsaa indledes offentlig, viser sig, at Betingelsen for offentlig Paatale ikke er til Stede, skal man dog ikke afvise Sagen, altsaa slippe den og spille det gjorte Arbejde, men Paatendelse skal kunne finde Sted, naar den forurettede paa den Anledning, som gives ham dertil, begærer tiltalte dømt. Altsaa det ene Stridt er, at den private fries for selv at skulle paatale den Vold, der øves mod ham, saaledes at det offentlige overtager Anklagen. Jeg skal lejlighedsvis her bemærke, at dette i vor Tid turde være en ganske heldig Bestemmelse, fordi det nu er saaledes, at ikke blot Ulejlighed og efter Omstændighederne Bekostning paabyrdes den, mod hvem der er øvet Overlast og Vold, naar han selv skal paatale, men han har saa meget mindre været tilskyndet til at iværksætte Paatale deraf, som han foruden sit Arbejde og Bekostning nu kan risikere oven i Købet at faa Brygt bagefter af den overfaldende eller hans Kammerater, naar han sørger for, at der bliver rejst Tiltale mod vedkommende for den udøvede Vold. Man sikrer altsaa vedkommende mod, at han ikke, naar han har været Genstand for voldeligt Overfald, hvis han gør noget ved Sagen, behøver at frygte for, at der saa af den Grund skal kunne blive øvet Vold imod ham. Det andet Punkt, hvor der ved Lovforslaget sker en Forandring, er, at en ny Strafart kommer til. Man har nemlig ment, at Erfaringen har lært, at de Straffemidler, som Straffeloven stiller til Raadighed, ikke i alle Tilfælde ere straffende, ikke i alle Tilfælde ere affrækkende for de Individuer, paa hvem Straffen skal anvendes. Man mener at have gjort den Erfaring, at der er visse Folk, der ere blevne fortrolige med Fængselsstraffe, selv om disse fremtræde som Bånd- og Brødstraffe, at de ikke tage det saa nøje med at underkaste sig saadanne Straffe, det være sig nu, at de ere idømte som Straf eller fremtræde som Afsoning af vedtagne store Bøder. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at det særlig her i Kjøbenhavn ved vor offentlige Politiret i en Række af Aar er blevet sædvanligt, at Voldsmand for grove, brutale Overfald maa vedtage meget store Bøder — nominelt, thi i Virkeligheden er Forholdet saa godt som altid det, at vedkommende affoner Bøden ved Fængsel paa Bånd- og Brød. Dette regner en vis Klasse Mennesker imidlertid ikke for noget, det ere de vant til. De tage det

ikke saa nøje, at de, efter at have givet sine Vyster Tølsen og Flaet løs til Højre og Venstre faa en Bånd- og Brødstraf ovenpaa. Derimod har man gjort den Erfaring, at disse Individuer langt fra holde af en længere Frihedsberøvelse, og navnlig holde de ikke af den Straf, som bestaar i Indsættelse i Tvangsarbejdsanstalter, hvor de under disciplinær Tugt blive tvungne til regelmæssigt og virkeligt Arbejde. Dette er netop noget, som kan være visse Individuer højst ubehageligt og modbydeligt. Straffe, der gaa i den Retning, give derfor Udbyg til, at kunne udøve en heldig Virkning paa dem i saa Henseende. Man har da givet Domstolene Valget imellem de tidligere i Straffeloven hjemlede Straffe og Tvangsarbejde, idet man udtrykkelig kun har gjort Valget af Tvangsarbejdet fakultativt for Domstolene, naar der er Tale om Voldsmand, hvis Handlinger vidne om Tilbøjelighed til ra og voldsom Fremfærd, ligesom man som skærpende Omstændighed ved Bestemmelsen af Varigheden af Tvangsarbejdet, har foreskrevet, at der særlig skulde tages Hensyn til, om Volden har været udøvet af flere i Fællesskab. Jeg tror, at Landstinget ogsaa her har været overmaade heldigt i at finde en Straf, som muligvis kan vise sig at være mere effektiv over for denne Tilbøjelighed til ra og brutale Overfald, som — det skal jeg senere komme tilbage til — jeg ikke tror, at man med Føje skal kunne bestride har vist sig at være til Stede i vort Samfund. Jeg tror, at det vilde være meget heldigt, om man paa anden Maade uden, at gaa til de strengere Frihedsstraffe nemlig Forbedringshæftstraf, der jo kun kan idømmes for en Tid af 8 Maaned, kunde faa et Tvangsmiddel, en Straf, som i Virkeligheden kan virke affrækkende paa de Voldsmand, for hvem almindelig Fængselsstraf har vist sig ikke at kunne nytte noget. Man har tillige i Slutningen af § 3, andet Stykke, bestemt, at i Sager af denne Bestaffenhed skal, hvor der er Tale om Vold af den i denne Paragraf nævnte Art, Sagen ikke kunne afgøres uden Dom. Dermed har man nemlig udelukket disse Straffe med store Bøder, som konverteres til Bånd og Brød. I alle saadanne Tilfælde skal Sagen efter denne Bestemmelse frem til Afgørelse ved Dom, hvilket jeg tror ogsaa vil vise sig at være en heldig Foranstaltning. For øvrigt maa det anerkendes, at den højt ærede Justitsminister, saa vidt jeg ved, allerede nu ved et Cirkulære har bevirket, at der er indtraadt en Forandring i Praxis i saa Henseende, idet nu alle større og betydelige Voldsfager henvises til Afgørelse ved den samlede Ret, og ikke afgøres ved den offent-